

Um Siggju fjórða. og Jónas Þrotkum mínum.

Hann var frúgjamur mig, enda notudu unglíngarnir í Eyra-ákalda sér ^{andafélag} hátt frúgum þessu. Einhverjum sinni sógdu þeir þessum, að flóðstéttur (þess) hefði verpt eggjum sínum miklu snúidju þessu hjó Magnúsi Ósmeyni.

Þegar Siggju 4. heyrði þetta, sagði henni þetta hlýttu að vita á einhverjum stórtíðindi!

Þá kom sínn þórn Siggju 4. inn til Þurðar í Þreinu, þórn Óstjarna og móður Þurðar. Þórn þórnfalltrúa, þar sem hún lá vito á kúnni sínu. Hann heilsaði elsti, stáðnaðist á miðju badstofugólfi, heilsaði sig og sagði:

"Stórtíðindi, Þurðar! Tólf útilegum þessu í Holtavordu heidi! Þjallkítarnum tólu þá!"

Þurðar hlýsti af þessu sínu um að þetta væri sattu og vauð Siggju þá afur indgæfði:

"Þetta er áreiðanlegu sattu, því þessu þessu sagði mér þú sjálfur."

Siggju 4. var vinnumaður hjó Sólveigu í Eyva-áloti og var sendur með, songur gjöf til Elínar, þórn Þórnleifs í Háeyri.

Siggju 4. kemur inn þar sem Elín lá, stáðnaðist á miðju gólfi og segir, ein þessu heilsa:

"Er Elín Þórnleifs dóttir heima? Hinn Sólveig sendi mig með kálfsbloti til þín, eða er þú sofandi, Elín?"

Siggju 4. stáði einhverjum þessu að gefast Helgu Óstjarna dóttur sem þann þjó með, en hún var frá stéttu manni sínum Stefáni Óstjarnaeyni og stéttu þessu elsti full þessu.

Siggju kemur til Óstjarna í Þreinu og segir:

Þessu elsti láuð mér Óstjarna, Óstjarna mínum - en þetta var

andvöndi sínnar bróðri vínsflóstra í Eyraþaklaða í þá daga - „Ég ótta
til systunnar sinnar og láta hann vita ^(saga) hvort ég megi elski eiga hann
Helgu mína.“

Siggi fór og kom aftur. Ástbjörn spyr hann, hvernig erindið hafði gengið.
„Þú - þú! gættu Agóttu! Systunnað vorum sagði, að ég anotti brúka
hann Helgu mína til dags og nótur eins og ég vildi og hann botti
fóti vör, að þess vegna þyrfti ég elski að gefa henni Helgu mína.“
(Sýstunni var Sig. Ólafsson í Kalladarnesi)

Unglingarnir í Eyraþaklaða stöðuðu þó einhverjum sinni á Sigga 4. að Kongurinn
vildi fjúga hann og sjá, sem eldsta laganmeistarinn Íslands. Þetta varð til þess að Siggi fór
að brá sig undir ferdina og seldi allt sitt dót, sem hann gat við sig losað, úr síð selt
seldi hann, hvað þá annað, en vitandi það væri efnið hvegi væri til þess að hann gæti
selji þessa fóð á hendur; var svo úr þessu bött með fóti að minnum var stíll að aftur
á þess jafnuvet á Siggi þyrfti að endurgjalda allt það er hann hafði fengið fyrir þá og
sumir stótu nokkurn tíð saman, svo hann var stíllur eftir.

Siggi vann jafnan hjá Beylimum, Þyvarni Frídríkssyni Pótassonar, að seltum á öllum þeim
laxi sem til vaxsmárinna kom og því hölluðu menn hann „lagameistar“ og var það eigi
míni vegtylla en sí, þótt hann hefði hlötuð riddarabrossu eða Kammeráðhafubót.
Þudni. Ástbjörnson hefir sagt mér, að aldrei hefði hann fengið bettra saltþeltilssaltad
skjót en það er Siggi 4. hefði verið að og að hann vissi elski til, að adri hefði gefað
verðad það eins vel, þótt þeir trýndu það. - Þegar Siggi 4. dó (3. Okt. 1897, 54 ára), sat hann
á míni sinni og kalladist út af á öðru hlidina örendur. Þegar lítið sagist Þudni. Ástbjörnson
eigi hafa séð, en lítið Sigurðar 4.

Sigurdur fjóridi "lelki þetta vidernefni sitt vagna þess, að hann var fjóridi mædurinn með Siguridar-nefni, er var vinnu-mædur hjá Solveign í Gyvakoti. Hann var sonur Jóns Jónssonar í Hósingstada hjálægu, og bróðir þeirra Halldórs (litla) vinnu-manns í Hól í Holtunum og Jónasar Jónsson í Djúpa-dal í Stokkholmi, þess, er gjörði þá háðstofun löngu fyrir auðlæt sattu; en þáð var snögglega að - að hann yrði jandadur í öllum fötum sínum, með hífu í höfði, stó á fötum og stafur hans lötum í þristinu við hlát hans; ein þó hann ^{hann} badd þess, að séra Guði Skúladsoni sóðnar þessur hans, fongu elki að halda þína líknaðu yfir honum. Þegar Jónas var spurður hvers vagna hann lagði svo fyrir, og varði hann:

"Gjör mi þínum að vera samtíða séra Guða í 20 ár og á þínu lína höfum við oft séð hvor annan, en hann hefir aldrei yrt á mig einu orði; þess vagna geri ég háð fyrir, að hann hafi elski mikið við mig að tala, þegar ég er dandur!"

Fyrir-mælu Jónasar var fylgt út í yrtu ósar og smíðað utan um hann stærk líknaða, eins og hann hafði einnig um badd. Jónas hafði líka vidernefni, eins og bróður hans: Hann var kallaður Jónas drötkinn ^{minu!} ~~mitti~~ þáð var vagna þess, að Jónas sagði svo oft: "Drötkinn minu!" þegar honum þótti eitthvað þeyra fram úr höfði. Hann var framúr-stærandi hreimlogur og mesta smykkingum, trygg og gott hjá, enda lengi í vinnu-mannstun, m. a. hjá Þjáma sel. í Gótu, bróður minum, er í síðari hluta afi sínum bjó hann með kerru einni, er Þudbjörg hét og held ég að þau hafi gjört.

Siggi Y. stannadi mikið eins og fadur hans (Jóni ^{Stami} ~~Statti~~) og var hann andþessur á því, að þegar hann gæti í Gótu, stanzadi hann snögglega, hak annan fötum afturundan sér og heijðlöst vör; var talid, að þáð vöri brenni vinnu ~~þessur~~, enda drabli hann stöðugt. Hann var jafnan við laxa-sölfumina við Léfólisverglum, eins og áður er sagt, og þótti honum þáð bði vöglegt og

varidastu verk. Það var jafnan síður þar við verplunina, að senda lax-
 inn út, með síðustu stépsnum sumarsins, var þá oft breytt um vedurlof, brim
 og hafrot komid; það þótti því mikilsvert, að laxinn komist með stépsnum;
 því var það, að forráðamaður verplunarinnar úti við (jafnframtinnadurinn)
 hét einhverju sinni á Sigga 4., að hann steyldi þá grænu brænnivinstunnuna
 sína (2 sta 4 stakinn) fulla af brænnivini af stépsid komist hældu og holdnu
 út af höfninni með laxfárinum innabords.

Siggi 4. stóð því frammi í sjögandshlídi og horfdi áhyggjufullur út á höfnina
 og sundid og er hann sá það komast út fyrir ytra bodann, hrópaði hann
 upp yfir sig og sagði: „Ha-ha-na! þar slapp hann!“ og hljóp síðan, eins
 og fótur togudu inn í baid, með brænnivinstunnuna, sem hann hafði
 haldid á, undir höndi sér. Vitaulega fékk Siggi 4. brænnivinstunnuna sína
 fyllda og gat þá haldid daginn hátiðlegan, með góðri samvirkni, því þá hafði
 laxaárið það gengid vel. -

Það var einnig síður um þetta leyti ársins, að verplunartjórnin héldi öllu
 „erfisfólkinu“ og biddan þjórnunum veiglu, og var þá oft, já okið „glatt á hjalla“.

Einhverjum tíma bad Siggi 4. „nu orðid“ og hélt eftir fylgjandi orðum:

„Þengi lífi laxinn, og hefðu og hans trún þjórnar!“

Þaðan var ekki lengri, og þótti Sigga 4. sozjast vel.